

PREVOD

Josip Osti

Plamen, zanos, pepel in nasprotno

Letijo glave, veter odnaša klobuke

spominjaš se, kako je propadla klobučarna tvojega deda
ki je celo med okupacijo
še naprej delal klobuke za svoje stranke
ki se nikoli niso vrnile iz taborišča

spominjam se, kako je moja mati govorila:
če bi kape delala
bi se otroci brez glave rojevali

kljub temu ali prav zato se, draga,
brezglavo ljubiva
ker letijo glave, veter odnaša klobuke

Še eno navadno popoldne v katerem je vse nenavadno

odhajaš na sprehod na rožnik
 po nebu plava vijoličast nasmešek
 vse globlje, v gozd, te vodi mladi veter
 iz gozda, kjer si izgubila občutek za čas,
 stopaš s čašo polno svetlobe
 s požarom na licih se vračaš domov
 z levo roko se igraš s svetlim kodrom
 ne vem ali meni pošiljaš skrivne znake
 v očesu ti je ostala krošnja odcvetelega kostanja

Tako se že poznavata da ti veš kaj bom jaz, kot jaz vem kaj boš čez sto let naredila ti

v otroštvu sem se dolgo učil zajokati kadar bi to hotel
 in že dolgo lahko zajokam kadar hočem

v otroštvu si se dolgo učila zajokati, kadar kdo joka
 in že dolgo lahko jokaš, kadar kdo joka

pogosto skupaj dolgo, dolgo jokava

Brezmadežno spočetje ali vsakokrat, ko sva odhajala v cirkuški šotor s smešnimi
 ogledali, sva jokala od smeha

kadar te gledam
 skoz solzo v očesu
 se ti trebih zaobli

Od prevelike žalosti sva se smejala glasneje kot kdajkoli
ali samo na razglednici je ljubljaniica zelena in globoka

nekega dne ti je telefoniral mož
da bo tam in tam, takrat in takrat
zaradi tebe skočil v ljubljaniico

ti si telefonirala meni
in skupaj sva ga šla potegniti iz vode

nekega dne sem ti telefoniral
da bom tam in tam, takrat in takrat
zaradi tebe skočil v ljubljaniico

ti si telefonirala možu
in skupaj sta me šla potegniti iz vode

tretjega dne si telefonirala možu in meni
da boš tam in tam, takrat in takrat
zaradi naju skočila v ljubljaniico

midva sva telefonirala drug drugemu
in te šla skupaj potegniti iz vode

in to se je ponavljalo dan za dnem

ob istem času in na istem kraju
imeli smo že stalno občinstvo

ne da bi se menili za aplavze in žvižganje zbranih
smo skupaj hodili na vrt gostilne ob ljubljaniici
pili, nazdravljali drug drugemu
na soncu sušili obleko
in se dolgo in glasno smejali

postajali smo legenda
čeprav je ljubljaniica plitva
in se v njej že dolgo ni nihče utopil

številni niso vedeli
nekateri od tistih, ki so, pa so že zdavnaj pozabili
da je dr. ivan hribar
med drugim dolgoletni župan ljubljane
ob novici o nemško-italijanskem napadu na jugoslavijo
leta 1941
v devetdesetem letu življenja
naredil samomor s skokom v ljubljaniico

Z ljubeznijo je kot z verico – zdaj jo vidiš, zdaj je ne vidiš

ko sva se vzpenjala na šmarno goro
si kriknila: glej, veverica

pogledal sem tja kamor si kazala
ničesar nisem videl
veverice ni bilo več

ko sva kasneje po stezici ob morju stopala proti zaostrogu
sem med boroma zagledal veverico
in slišal tvoj glas

obrnil sem se tja od koder je prihajal
ničesar nisem videl
tebe ni bilo več

Pesem je kot ljubezen: izpljunjen strdek krvi, iztegnjen jezik smrti

neprenehoma se poljubljava
kot dva utopljenca
ki
drug drugega
rešujeta z umetnim dihanjem

Ali bova še enkrat vstala od mrtvih

tudi najin zadnji poskus samomora ni uspel

sedaj se poljubljava sredi bolniške sobe
in drug drugemu stojiva na cevi za kisik

Boža te morje, poljublja sonce, moja gola deklica,
z vejico v roki na kateri visijo pravkar zrele češnje

slačič obleko, odlagaš skrbi
za trenutek ti uspe pozabiti
ljudi ki si jih ljubila in ki so ljubili tebe
ki si jim ti in ki so tebi zadajali bolečino

znova si deklica

boža te morje, poljublja sonce
moja gola deklica
z vejico v roki na kateri visijo pravkar dozorele češnje

vate zaljubljeno
odrašča morje, se pomlajuje sonce

morska dlan ti boža stopalo, meče, stegno ...

sončeve ustnice se dotikajo tvojih senc
drsijo po vratu, spustijo se na ramena
žarijo pod levo dojko ...

mlajša si od sebe na stari fotografiji

širijo se ti zenice, rdečijo lica
panično utripa srce ...

prvič letos si do pasu zabredla v morje

prešinjata te mraz in vročina obenem

drhtiš

kot vedno pred tistim kar se prvič dogaja

boža te morje, poljublja sonce
moja gola deklica
z vejico v roki na kateri visijo pravkar dozorele češnje

nepremično stojiš

boš prestrašena
prhnila v nebo, korajžno zaplavala
ali pa stopila na obalo
se oblekla in se vrnila po poti po kateri si prišla

bosta morda morje in sonce stopila za tabo